

přípustná, i když dlužník žalované jest nyní vlastníkem exekucí dotčené nemovitosti.

Podle § 822 obč. zák. mohou dědicovi věřitelé vésti před odevzdáním pozůstalosti exekuci jen na ony jednotlivé součásti pozůstalosti, o nichž bylo ponecháno dědici pozůstalostním soudem volné nakládání. Nejvyšší soud již v rozhodnutí č. 6393 Sb. n. s. vyslovil a odůvodnil, že pouhá správa pozůstalosti, svěřená dědici podle § 145 nesp. pat., nezakládá ještě volné nakládání dědice s jednotlivými kusy pozůstalosti, které má § 822 obč. zák. na mysli. Proto se nemůže dovolání k doličování přípustnosti exekuce žalované na nemovitosti žalující pozůstalosti odvolávat ani na to, že jejímu dlužníku byla již dávno svěřena správa pozůstalosti jako jedinému dědici a že nemovitosti její exekucí stížené, byť i formálně, ještě nebyly odevzdány jejímu dlužníkovi do vlastnictví, byly jen pro něho určeny a pro nikoho jiného.

Bezvýznamná jest i námitka dovolání, že vylučovací žaloba, o niž jde, není dovolena podle § 1295, odst. 2, obč. zák., ježto prý jest jen výkonem práva majícím patrně za účel poškoditi žalovanou, tedy šikánou. I kdyby bylo lze přisvědčiti dovolání, že v tom směru mají tu význam zájmy Josefa P. ml., ač ten vystupuje v souzené věci jen jako zástupce žalující pozůstalosti, nešlo by ani na jeho straně o šikánu, ježto rozsudek vyhovující žalobě bude míti v zápětí, že exekuce žalované na nemovitost, náležející nyní jemu, bude exekučním soudem z úřadu zrušena (§ 37, posl. odst., ex. ř.), a tento úspěch nebude odstraněn možným povolením nové exekuce žalované na vylučovanou nemovitost, o němž krom toho nemůže býti uvažováno v souzené rozeprě, nýbrž jen v řízení exekučním, až žalovaná podá nový exekuční návrh.

Čís. 16814.

Způsob složení jistoty, jímž možno odvrátiti navržené oddělení pozůstalosti od dědicova jmění (§ 812 obč. zák.).

V otázce, v čem má záležeti jistota daná k uvedenému účelu, a jakým způsobem jest ji dáti, jest se řídití předpisem § 56 c. ř. s.

Kdy nelze složit jistotu k zajištění povinného dílu z. pozůstalostního jmění.

(Rozh. ze dne 23. března 1938, R I 1248 a 1254/37.)

V řízení o pozůstalosti po Josefu F. navrhla pozůstalá dcera Alice H. k zajištění povinného dílu oddělení pozůstalosti (§ 812 obč. zák.) od jmění přihlášených dědiců Arnošta a Alexandra F. K odvrácení navrženého oddělení řečené pozůstalosti nabídli jmenovaní dědici jednak provedení soudní uzávěry pokladničních poukázek v ceně 320.000 Kč, pa-

třicích do pozůstalosti a složených u Č. banky, jednak záruku řečené banky až do výše 320.000 Kč. Pozůstalostní soud provedl uzávěru uvedených poukázek a přijal nabízené zajištění uvedenou zárukou Č. banky s tím, aby příslušné záruční prohlášení bylo soudu předloženo do 8 dnů a že takto bude odvráceno navržené oddělení pozůstalosti. Rekursní soud k rekursu Alice H. vyhověl jejímu návrhu na oddělení pozůstalosti po Josefu F.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům dědiců Arnošta a Alexandra F., avšak s tou úpravou, že výkon oddělení pozůstalosti od jmění dědiců Arnošta a Alexandra F. může býti odvrácen, dají-li tito dědicové jistotu za povinný díl Alice H.

Důvody:

V dovolacích rekursech nebrojí již žádný proti názoru, že oddělení pozůstalosti podle § 812 obč. zák. může býti odvráceno dáním jistoty. Sporná jest však otázka, jaká jistota to musí býti a zda smí býti také dána z pozůstalostního jmění. Poněvadž dědic není povinen dáti jistotu, nemají tu významu ustanovení §§ 1373 a 1374 obč. zák., která předpokládají tuto povinnost, nýbrž jest podle § 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. obdobně užití předpisu § 56 c. ř. s. Podle posledního odstavce § 56 c. ř. s. jest složením k soudu zřízeno zástavní právo k složenému předmětu pro nárok, pro který byla jistota dána. Z tohoto ustanovení lze zároveň čerpati odpověď na otázku druhou, zda totiž lze v souzené věci pokládati za zákonnou jistotu závěru pokladničních poukázek v ceně 320.000 Kč, uvedených v usnesení prvního soudu, jež jsou součástí pozůstalostního jmění dosud neodevzdaného. Odpověď je záporná. Neboť především nelze soudní závěru pokladničních poukázek Č. banky, uložených u její filiálky v J., pokládati vůbec za složení k soudu ve smyslu § 56, odst. 3, c. ř. s. Leč i kdyby se přiznala oné závěře dotčená právní povaha, scházela by další náležitost, potřebná k vzniku platného zástavního práva a předepsaná § 145 nesp. pat. Podle právě řečeného ustanovení jest dědic se schválením soudu oprávněn zastaviti movité věci, jsou-li tato opatření nařizena v poslední vůli nebo jsou-li nutná k zapravení nákladů nemoci a pohřbu nebo jiných nutných platů nebo k zamezení patrné újmy. Mimo to jest však § 145 nesp. pat. předepsáno, že dědic jest k takové dispozici oprávněn jen tehdy, když mu soud přenechal obstarávání a správu pozůstalosti. Tento základní předpoklad není však v souzené věci splněn, poněvadž usnesením prvního soudu ze dne 2. července 1937, č. j. D 462/36-82, bylo pod č. 2 vysloveno, že se rozhodnutí o návrhu pozůstalých synů Arnošta a Alexandra F., aby jim byly podle § 810 obč. zák. a § 145 nesp. pat. přenechány obstarávání a správa pozůstalosti, vyhrazuje až do právní moci tohoto usnesení a pozůstalí synové v tomto směru ono usnesení nenapadli.

Dovolací rekurs pozůstalých synů není důvodný a bylo proto napadené usnesení potvrditi, avšak s úpravou ve výroku blíže uvedenou, která odpovídá souhlasnému stanovisku všech dovolacích stěžovatelů, že dáním jistoty lze separaci odvrátiti.

Čís. 16815.

Má-li ten, jemuž přísluší služebnost bytu, podle smlouvy nárok na určité příbytečné v penězích pro případ, kdyby nemohl nebo nechtěl ve služebném domě bydleti, nejde pouze o služebnost, nýbrž také o reální břemeno, jež shořením služebného domu nebylo podle § 525 obč. zák. staveno.

Jestliže ono právo mělo býti podle dražebních podmínek vydražitelem převzato se započtením na nejvyšší podání, služebný dům shořel před udělením příklepu anebo se oprávněný rozhodl již před tím pro příbytečné, jest mu příkázati zadržené dávky za poslední tři léta před příklepem a co do dalšího plnění postupovati podle § 225 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. března 1938, R I 127/38.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal Anně H-ové, pro niž na vydražené nemovitosti vázla služebnost bytu, 300 Kč jako odškodnění za její právo služebnosti za poslední tři léta a na další plnění oné služebnosti stanovil uhrazovací jistinu 1.000 Kč, zamítnuv v té příčině odpor knihovní věřitelky K. banky, podaný jednak proto, že dům, o nějž jde, vyhořel v roce 1936 (před příklepem), takže od té doby byla služebnost bytu stavena a příslušela Anně H. náhrada nejvýše za léta 1934 a 1935, avšak v té době užívala bytu ve vydraženém domě. Rekursní soud potvrdil v této části napadené usnesení.

Nejvyšší soud k rekursu knihovní věřitelky odkázal její odpor proti přikázání částky 200 Kč za léta 1934/1935 a 1935/1936 na pořad práva.

Důvody:

Není správný stěžovatelčin názor, že na služebnost bytu Anny H., která byla knihovně zajištěna podle kupní smlouvy ze dne 18. ledna 1923 a podle dražebních podmínek měla býti vydražitelkou převzata se započtením na nejvyšší podání, se nemělo, když služebný domek před příklepem shořel, z nejvyššího podání podle § 525 obč. zák. nic přikázati. Podle řečené kupní smlouvy si totiž Anna H. vymínila při prodeji nemovitosti povinným vedle výměnku i byt, ale s výhradou, že kdyby nemohla anebo nechtěla v domku bydleti, že jí přísluší na místě